

دیوانہ فارسی طاهر

ناظمی

طاهر المولیٰ

استاذ کونوہ رستمی کتبخانہ لکھنؤ ایڈیٹر
۷۱ سرمہ خانہ ۱۹۵ طاهر (المولیٰ) اولفون

همدان اید رک زبان عشق / نظم اتمیه ایدم بیان عشق
 اولمسی او اتمیه بیانم / آلام درون ترجمانم
 برآه ایدی سینه ده قناری / یارمه ده فضایه جوف وارسه
 اوژده اولک مال دردی / گویا که گوکل هوایم ویردی
 آکلاردی گورده یی صف اول / فهم اتمیه بیک گروه اخلاف
 اخلافی برآه ده عالم باقه که / قیاح ذهنگ اولور قییه درکی
 بلیم که بوکا ناصل شایلا / اولدم راه صغله آکلایلا
 نظم اتمیه بیک ده برسه اتمسه / تدوینه هایسماوه گرگسه
 اوژده اید ایوب ده یاریم / صحت الیه یاری اوماریم
 دل باغلامم هیروک ضیاله / قار یاغدی گووه نیگم هبالم
 صلی الیه رک ندامت کار / یازای قلمم ، سوبیتی - تکرار :

اکتمه بوقادار سینه بهرود

اولمه یا لک هیات فرسود

دیوانمک صحنه اولامی و کاغذ فیساتیم ترتیب و طبع اجترینک یک
 بوکک برلومضای طوطیله باصیلا منه مالی امکان یوقدی ، او
 امکان بولونب یلم باصیلای برایش یارامیلا هقدی ، هرکامکی البقیه ترک
 بوقته حرفدی یکی آلفایه آلیماسه اولدینی اجمیه اسکی ریلده
 قوللاندیک عربی و فارسی کلامر یلگی حرفلرله درغور یازیلایمور ،
 یازیلر ده نه دیمک اولدینی آکلایلا مایامیه بر شکل آلیور ،
 سونجورل یوزندن دیوانمک طبعی لهونی گیشمیردم ، برنخونی
 استانبول کونیوه سیتسی کتخانه نه بر اقدم ، بلکه اوقویان و عاقر
 ناظمی صحنه آکا کون بولونور ،

دیوان مندرجات آراسنده بر دیوانی تشکیل ایده بیک قادار فارسی
 سوزلرده واردی ، اذلری ایرجه شودفته گیردم ، بودفتی ده
 آری یگمه کتخانه ویردم .

فارسی دیایم ده سیدی نیگم و جوی او قریایم و آکلایم اولمژدن
 صاحب دل و غیر دعا رتنی ایدم
 طاهر الملوکی

بنده یی مدام و نقصان ایمه نظم بریشان از نرادر ترکست و ترکی
زبان. فارسی او مادر زار نیست، یسینه آموخته است. بنابرین
سخانه او شاید که شیوه ایرانی را مفایر و بیگانگی در اسلوب بیانیه
ظواهر باشد. از مؤلفان و فارسی را اندکان رها مذمت که اگر
در صورت اعراض غلطی و سقطی بیند طریقه سامحه کاری گزینند.
هم ناظم آمل بقصور خود معترف و نقصان و قوفرا عارف بقصور
رعای غیرت، نه ارتعای غیر.

اللهم ارحم من یذکر فی بالرحمة والمغفرة
طاهر المولوی

ترجمه

مقدمه

هجری بر بنی بلیه و مشورین سوزی بر آریام گیره عبدعاجز نوکر
و تبریکم قونوشور. اولک فارسی آنا لاله رطلد، صوگران
اگره نمدر، بونده طهری سوزانده ایران شیوه من مفایرت
و اسلوبه اولانک طرز بیانیه یا بانجیلوه بولانی احتمالی دارد.
اگر مطاعلنده بولم بر غلط و سقط گوید در رسم سامحه گو ستر برانی
ادقوباندره و ترجمه آکلایاندرن رها ایدر. زیرا او مطاعلک
ناظمی، کنای قصوری معترفدر، و قوفنده که نقصانده بلیه.
دیوانچه من گوز گزیده ملک اولاندرن بکلمه رنگ هنری رعادر.
بایقه بر ارتعای یوقدر.

یار بی، بنی رحمت و مغفرتک یاد ایدر ملک اولاندره سه در محمد بویور

طاهر المولوی

نام خدا و حمد خدا بکردم بدیوان پشما ابتدا
درود پیامبر بخوانم کز دست بحکم جلاله بر تو اهدا
رضای آلله بر صاحب او
که گشتند در دینه مهر نقدا

بائسلاج

ایمده آری و حمدی الیه شود دیوانچه بائسلام، صفت ریحانه
صلوات و سلام عرض ایدر هم که عاملک گوزینه هدایت نوری
اوند کلمه، اصحاب کراندن الله راضی اولسون که هر بری
دینه بولنده مقدا اولسد.

رباعی

ای گوهر تابنده یکدانه بود از دست زینت هم اعیان و بود
ایمده نعت عظماکم سزد و حضور آن باشد هم آن ذات تو همد محمد

ای هو مرد لکله تک دیارک ایچی اولک الله؛ بوتون وار لوله عاملک
گوزلی سنک فیضکله یار لوسدر. بو غلیم نمیشک فارسی محمد
و سنا ایمکدن مخلوقاتک عاجزدر. ینه ذات اقدسک هر آن حمد ایتلی
و هم همد، هم محمود اولالیک.

قطعه

اگریم جرم و عصیان و گناهیم برون از و هم امکان سمارست
کنم امید غفرانه از خداوند که وصف یاک او آمرنگارست

جرم، عصیان و گناهیم، صیایله امکان و همنست خارج اولقله
برابر خدای کریمده مغفرت امیدنه بولونویوریم. هر یک ازک
احمد مناسنده بری (غفور) اسم کریمدر.

نظيره نظم مودنا بهای

کی بود یارب که سر در وادی سودا کنم
اتباع آرزوی اینه دل پیدا کنم
استقامت و سه گیرم طریقه کوی یار
نای سقم در بوی هون صبا یمما کنم
بهشم هشم که بیوج الغامت از فراه
از سرتک آن دوشم دست را دریا کنم
ساربان یالیل گریه بجا بازی نغمه ها
مه نه نای اندرون آوای اوج آرا کنم
از هوای لیلی و والیل «گیسودار مه»
قیس و سر در تجویسه دوره آهیا کنم
بوکه در باهم سر باب السلام دلبرم
هلاک پاکه توتای ریه بیا کنم
گفته ام باب السلام دلبرم قصم ازان
خواهم اندر روضه یغیری یلها کنم
بیت اندر بیت آن های قدسی ملجا
کی بود یارب رفول بیت علیا کنم
برستان رفته مالم جبهه مصیت
اسک ریخون یسمانه دران اجرا کنم
یا رسول الله مه بیچاره رخصت نمای
روضه عسه آستان ملجا و ماوا کنم
انزان نالم ز مهر و القی غبار تو
ضریه در گلستان بیل گویا کنم
یا رسول الله رفول موفقم اندر فراق
حکم کن با سوز وصل اینه نار را اظها کنم

فکر آن دارم که تا دارم زبان اقدار
هجو بهای نظم نعت طاهرات انسا کنم

مودنا بهای نظم نظره:

الهی؛ نه وقت بر صلیفیه گوشتک آرزو سینه تابع اول دره باجی
آکوب سورا وایرنده روز باغیم، جوقه ده و ده گریه گشتک
یوری یولی طوقه باید کرده صبا روزکاری مثل ایهگ صا و را،
حجت قایماغی اول گوزلردن آیلوه طوقه صلیفیه فیه قیام باکردن
میوری دریا هاله گتیه هگم؟

اونمان گلمگی که ره ده جی، حجاز مقامت ترنم ایدرک «یالیل»
دیه بیک، به ده گوکل نای ایل اوج آرا اینلره بولونا هگم؟
صایدی قرآنه «والیل» نظم کریمیه توصیف ایلره لیل معدودک
عقود و تقیله مجنون ساله قیلر آمانده گزیندن آریا هگم.
بویا یوبه طاراما صوکنده بلکه دلبرمک باب اسلمی بویا هگم و
اونک مبارک طویراغی سورمگی گوزلرم هگم.

دلبرمک باب اسلمی دیدم، بونی دیکدن مقصم هفت یغیرک
روضه مطوره سنده کنیم بر ایدیمک.

قد سیدک صیفیغی اول او مطر روضه، هفت اینجه آری
برهنت. اللهم؛ او یوکسا هفت نه وقت گره یله هگم و مقدس
اینگنه گناهکار یوزمی سوروب یسما نقدن هوشان قانی
گوزنایندی دوکه هگم؟

ای الهمک ایش بویک یغیری؛ نیمگی بر بیارمه ساعده بویورده -
اینگی عرسه سارله دیکه اوزن هاله بولونان - روضه ملجا و
ماوی اتحاد ایدیم. «الضحی» ایله تعریف اولونان منور یوز یلک
هتیم اراده ایشلم یجشک گلستانه عاجز بریل ایدیم.

یا رسول الله؛ آری یونیه آتیه طوقش با یورم و باب کریمه و شک ایورم .
 عالم صحت ایت ده و صحت و معنوی ملاقاتی بر آتیه سوخوره م .
 پیغمبر اکرم؛ دلیله سویله مک قدرت بولند قبح ملاقاتی گی به طاهر قولک ده
 سنک نعت شریفی سویله ایستورم .

نعت

ای ماه سیر ماعرقاک در وصف توفیه عقل مایاک
 در سان تو گفت ایزد پاک لولک ما خلقت الارضاک

ای «ماعرقاک» تحت شاهی، یعنی «یاری» یعنی فیصله طایینا مارم»
 بیورن اعرف لولک الله؛ الکه مدرک عقلیله بیخی توصیف ایدر بیلمکه
 شایسته عالمه .
 ای یار ایلیمک یگانگی؛ هر چانه سنک شاکله «من
 اولاس یدک فکری یار اتمازدم» بیورم .

قطعه

یار بنیاد خانه اسلام گستر اندامه ذوات قدسی نام
 بوکرین عمر علی عثمان رضی الله عنهم العلام

تو مبارک اسمی ذوات کرام، بیت اسلامک دورت تمی اولم .
 ادلر؛ ابوبکر، عمر، عثمان، علی حضرتیدر . عیلم و علام اولک الله
 جلد من راضی اولون

رباعی

ای دوات اسرار سل مورنا لولک شمسه دلیل کل مورنا
 ای کاسه غبار قدمت میازم دیشم دویشده کل مورنا
 ای پیغمبر لک اسرارینه وارث و هر سوزی و همت جسد دلیل کل اولاهفت

مورنا؛ کورت گورمکده قورتور مایانه گوزلیم، ایا قدریکه تویزی
 سورم گی یکجیلیم یم .

مناجات

فیضی برسانه بدل غیا یا بی فیضه را روح غیا یا
 از یزوت عشق نور گردد ایته قلب آب و گل غیا یا
 صد بسته مرا بند کرده آن بند گران گل غیا یا
 با فکر هزار گونه باشم لعل خطم، ستغل غیا یا
 آزاد کنم ز قید و ساس سازم هم ستغل غیا یا
 مه بنده ناتوان رهین جرم شده استقل غیا یا
 از کرده خود بتو نهانم بر سر زده رخ و چهل غیا یا

طاهر کرمت امید دارد

در عفو تو بی مثل غیا یا

الکه قلم بر فیضه ایدریده بی فیضه یراقما، الکی صوفیه مورن
 شکل اولک شوقاب، عتقک ضایله نوره تحول ایتیم .
 دنیانک یوزلیم قیدی بی باغلاشدر، الکی او آغز و صافلام
 باغاری من تو یار . لعل خطم یکجیلیم دوشونج ایله ادیا لایوب
 طور بیورم، الکی بی اروس لرده غلصایت ده آزاده بر
 عالم گتیر . به کیمی قورتار مقدر عباخیم . بو خصوص کی
 جرم کانه گلیور، الکی بو عباخ تو لکی من تخلیص بیور .
 باید قدمدن یوزم قزارمه و محبتیله اولدیم مالد شکا صیفیورم .
 الکی طاهر قولک لطف و کریمکی امیدتکره در، چونکه عفو
 عاطفته شکا بکثر یوقدر .

غزل

بایتر جفا نشانم امشب / خونده دل و ناتوانم امشب
 ازینچه جور و دست بیدار / افغان رسایم امشب
 آن چنگ هینه بریخت خونم / غلطیده دران روانم امشب
 در فصل برار ابریان / گوی شده دیدگانم امشب
 حال که از آن تر نباشد / ای دای که مهر در آنم امشب
 ز بهر کیمکسره حیات فرسود / ای ورک بیا رهانم امشب
 طاهر بنو که ایامه غزل نیست
 نالعه شدت جانم امشب

جفا اوقلک بویگجه صد فیم / قلم قانرا چنج قالمسه، به ده قوت و قدرتی
 قایبانیم / جور نیخ سیله ظلم الذن ایشله یسلم بویگجه گول یوزینه
 قادر دایانم / اویچ اوقلار قاننی دوکدی که بویگجه قان
 دالغاری آرانده یورلار لایوب گیدیورم / بویگجه آغور قوت
 گوزلم برار موسنده که نیان بولونه بنزه دی / راهبتری بولونما
 برمال وارم ایوا که بویگجه به اوصالدهیم / ای اولوم، گل ده
 هیاتی پیرانه مواظطایدن بویگجه بی قورتار / ای طاهر، شوهرت
 بر غزل رگل رد عملک بویگجه کی ایشله یسلم /

غزل

زوری در غم مایه در غروست / دلم از درد هجران ناله هوشست
 ز دست ساقی جرح ستمکار / دهانه دردندم زهر نوشست
 بنالم نشود یک کس اینم / مگر برینه است آنرا که گوشت
 فغانه از دشمنان دست چهره / هم گندم نما و هو فروشت
 نمایم اها و جینم / با طهر یور و در ظاهر و سرشت
 هینان گشتند ستمهام اقبال / سر از برشی دهای هوشست

شستم پنجه دوران گلگیر / زبان شکوه طاهران خوشست

به گیلی تک اوزا قلفنت تنه روحک / هجران دردندن قلمده
 ایشلی تک به شوقی وار / ظلم فلکک ساقی الذن دردلی
 آنرم زهرایچک در / ایشلیورم، فقط کیم اینی ریشلیور
 غالباً ایشده ملک قورقورده یامونه طیفالی / دست گوردلو
 دشمنان دن وید که هیمی ده بوغای گوتی رب آریا صایور
 بشا اهاب گوررملک ایشور / لک به ادری صورده ملک
 سیرته سیطانه شاهده ایدورم / اقبال قدصلک
 سرفوشی ادک بائلمده ادراک برنه ادراک کزلک بولونور / ای طاهر
 دورانک پنجه بی بوغازمدن یا قالدینی ایچره سقاییده ملک
 دلم، شکوت مجبور ایشدر

غزل

ایشک روان ز دیده که هجران میاه تست
 باران برای ترکسره خاک راه تست
 ویران شدت کور دل از راه تو
 باز آ بملک، سینه مه تختاه تست
 غارگر درون شده اضواء پنجه و غم
 ایمل دشت بگو یا میاه تست
 ای دل مجب مدار از اینج بریده
 اینرا نفهم سلطنت یار شاه تست
 ایمل باغرا که می شوی از قباب جرح
 عکس خیزه ناله هانوز و آه تست
 ای روح بر جودع هیاه شکوه میکنی
 جانانه تست آنک هینه خواه تست
 طاهر مدد بخواه ز فیض هباب پیر

زیرا که آن هباب همیشه پناه نت

گوزدن آقامه باشد که من از پلوه صولیدر - کجی بکشت
 یونک تویخی ایضاً توب با صدیرا جوم مانجورد - سنک بولهای بکشد
 گوئل قطعه می ویران اولسد - آرتوم ملک عمودت ایت که
 گرگسم پای تختد - یوقلنک طویسیل فته لوه وغم طابورلری
 درون مکتبی یا فها ایتکه در - سولیک بوندر شکاه عکیرید
 یوت سنک اوررو افراشیدر ؟

هی گوئل ؛ گوردی بکشد طلمده شامی قالم - بولر شکا هم اید
 سه وگیلی نک سلطنت نفه ایجابدر - فک قه لرنده دریدینک
 آهیللی سر - ینه سنک هاه یا قاه ایلستد قله آهلینک
 خونی بکشد -

ای یارالی دیمه لی روم ؛ ناصیل اولو بوردده سطا نه قلیقینوش
 سنک بولر اولاشکی ابترمه هاناکدر -

ای صهر ؛ هباب یرک فیضنه امداد ایت - زیرا او حضرت
 سنک دامی بنا هکشد - غزل

یرشانی عالم را نشد یگانز باعت
 بشد ویرانی دلخانه را یک آشنا باعت
 بشورهای هیرت زای مجنونانه ام گشت
 تموج کرده یک کاکل سرور هوا باعت
 نرانه می داشتم را از غمزه در درونه دل
 بیغشرا شده از دیده فوخرم باجا باعت
 کون دانسته مدایه مشه فاطوسوز د عالم
 که ایامه دانستگی گردیده دیگر ابتلا باعت
 وفاء ای دلبرانه مانده از فیوض تو
 نوی دلدار گاه عسره را هور و هفا باعت

ز تو بر کسده هربا دوست پیمانه
 لهواداری تو گردد اگر هر دم بد باعت

هاملک یرشانی و گولک و یرانغنه یا باغچیدر گل ، بر آشناسی اولی
 مجنوحه سنه اولک عودت و یرجی هالدم ، بانی لهوالشده بر کاکل
 دالفا لایا بندت ایلری کلدی - به - سه وگیلی نک عقی سرنی قلمک
 ایچده گزلیوردم - گوزلردن آقامه قانی یاکل اولی هکمه اعدا ایدی
 قلمی یا قاه ارمشه ، شمد علی ملک معلوی اولری - بولینمده دیگر
 ابتلاره سبب تشکیل ایدی -

ای فیضکده دلبرلک نصیب آلامرینی وفا ؛ من فقه گوئل
 ویرمه اولرلما چیره هور و هفا هکمه باعتک - دوستلغله و زلفه
 لهوظله بلا گیزه بیده هه هه سنه آبریلماز و ایتمه اولرینی
 عهد و پیمانه خلل گیزن -

غزل

ای بکرده نگر سه ملک دلم را قاراج
 در شریعت ز سلما نه نستاند خراج
 غمزه ست ستم نوی تو کار کیشیت
 که هینه غلات آرام از ویافت رواج
 لهردی یر هفا سوی را اندازی
 کرده بسم زخمدار نزارم آماج
 سینم ام را که بجورت بفروزی ، فواهی
 که ستم در ره مشه تو سراج دهاج
 بینی ای ستم هفا یشتم نمی یا هکله
 گزفود شده سود زامک روانم امواج
 به بگویم که جراتیگر در دینر هستی
 همه در امر تو اسباب ملاصت امواج

ایه گره ها که نثار ره نازت بکنم
کرده غواص قلم از دل طاهر اخراج

ای باقی سیم گوشه کلک نیما ایدن گوز دل، شریسته مسلمان گردن خراج آلتاز.
سنگ مخور و ظلم غمخه که کافریلی که راحت و حضور نیما ایدن گوز دل بر دایره بر دایره
هر زمان بشکاد و غور بها اوقی آنور سنگ. آفتابیلور که یارالی و ضعیف جسمی
هدف اختیار است. گوگسده بها آنسوی یارینور سنگ، غالباً عشق
بولنده یار دایره بر سیم ادا می آیتور سنگ.

ای اریان و دستکار گوز دل، گوز یا سلسله من هر سقون و الفار هر سقون
من اولی آنجا بر طرب، یهود بر دایره صایور سنگ. نه یریم؟ گوشه
چرا گریه سنگ. برون گوزه لاک و اسطری سنگ اورد و گشتیکل ایور
نازلی نازلی یورد و یگه یولده صایه نیم سواخیلی، قلم و الفیجی، طاهر
قلبه هیکار مشد.

غزل

دراز شد زیاهی سید جنگ صبا
زود رنگ سبی و نمود رنگ صبا
رفت رنگ قنوت ز چهره آفاق
بجایه آمده تاب لقای سنگ صبا
کسی که چشم بصیرت ببارد و نگر
سود ز رویت صنع فدای رنگ صبا
اگر هم طلی زمانه ندیده بنگر
که بگذرد بشتاب آن بید رنگ صبا
اگر بعلم بوزی بچیل پیروزی
نظمت بشیرا همیشه جنگ صبا
سال یرتو فی از قریات طاهر
زود رنگ سبی و نمود رنگ صبا

تا نقد از آمدن صبا هک بیامه ای اوزاندی ده گنجنگ طلسمی
سیندی و صبا هک نور لوزنگی میدانه میقتی. افق کله چهره
او صیقچی قازانلر هیکیلدی. یرنده صبا هک نور و گوزل یوزی
گوردندی. بصیرتی گوزی اولد بر کیم صبا و قتی تجلی المیره صنع الی
گور و چهره قالد.

سن «طلی زمان» و دایره هادیه گورم رنگ صبا هک او دار زمانه
نل اولدینه رقت ایت ده از وقت انجینه برمودم ایشل اولدینگه ایان.
هی دوتیقلر؛ غفلت ایت، گنجنگ آتده هاکس که صبا و قتی
هیا بهانه گیر. اگر یگی آلد دایره اوغاس شبر سنگ در غلب بکلسه
ناصل که گوز و زلر، صبا هک هکند و اما گچله غلبه ایه لر.
ای طاهر؛ سر آید یغی گی فریم گدن دوغان سوا یار دایره سوز لر
گچنگ طلسمی سیندی و صبا هک نور لوزنگی میدانه میقتی.

غزل

از دیده مهر نرانی ای شوخ
مهری تویم سانه زیم که رحم
دوری زمه آنجا نگر دوری
دوری ز تو و صوری از مهر
نایه ویم گوزن ام نیر
دلسته ام و تزار همچون
از دیده مهر نرانی ای شوخ
مهری تویم سانه زیم که رحم
دوری زمه آنجا نگر دوری
دوری ز تو و صوری از مهر
نایه ویم گوزن ام نیر
دلسته ام و تزار همچون

طاهر هیکر دایره او

یکبار دعا بخوانی ای شوخ

ای ساقا و وفیق دایره گوز دل؛ گوز لر من نرانی اولدینگه، رحم سانه سن
اولدینگه ایچه گور و غور سنگ. به سنر ناصل بایا یلیم که نیم جانکه
براقب گیندک. بدن اوقاد از اقدیه بولونور سنگ که گوکاره
میقتی گینگ.

بندیدم دانا او را قدامت من ، بندیدم ده هر وقت هجرانم قاتل من ، شفقت
در محنت لایم دکل . گله و ونه عالم . بولندنی صوریست . غالباً وفات
ایجاب ایندیگی سیدی بلیورست . به قلب منتهی و آیدله و ناسری من ،
بولم منتهی دن نیجه قایمورست ؟
ظاهر اولدکم صورتکارده روحی ایچمه برکده اولسون و ایتمه مکتب .

غزل

ز منم بشنو اگر گوشت در آید به عالم هیچ احوالی نیاید
هوانی بگذر رهبری خود زشت بقلب عاشقان نفرت آید
ولیکه دلم صاحب وفادار همیشه در ستاری برزاید
بیاور ایمنه خیمه که رستار و فابایت و بدهری نیاید
بهارا مگذران لا مه طاق که در دلا تحمل بر آید
تلف هون صبا و لعل دلا خزان نارس گلها را کشاید
بسم در لب طاهره بیند
هزارانه شعر کلاسه بر آید

اگر قورونگه گیده رسم سوسوزی بدن دیکله : زیاده هیچ بری
باید . اولما . گنجک یگر ، گوزله لک میر کیم سیر . بر کونک عاشق دیکله
قلبه شکا قاری نفرت اویانیر . لکه وای بر گوزله لک دایما دوتلی
آرتار . شوق او گره که موکل آن بر گوزله وفا لازمه ، و قاک
بایقشما . ایندیقله به عالی طاقت همدردی خارینه صقار
شوخلده که تحمل تو کیم سیم .

سه وکیلک لطیفالم معالم ایشتی ، اونک لعل دیکله دواقلرن
خازن قورقماز گلار آهار . طاهره شک دواقلدنی گولوسر
گور دیکه شکر به شکر سعی تریم ایدر .

غزل

العیاذ از عشره قربانه العیاذ اندرون دل زینانه العیاذ
العیاذ از سوزنده دیدار یار العیاذ از در رهبران العیاذ
هیست میدانی غلام سینه سوز نجسه نایاب در مان العیاذ
آنکه همانان گری می دانی که او دشمن هانت ، نه همانان العیاذ
عقل خود بر خود سیر باز و پرو کن خدرا از تیر مرگان العیاذ
گر خجواهی که بگرید می شوم دیده بند از لعل خندان العیاذ
در خجواهی که شوی آزاد دهر هیچ کس را دل مدون العیاذ
همچو طاهره بسته سورا میانه
العیاذ از عشره قربانه العیاذ

گوزله لره عاشق اولقدن دگوشده آتش بر لوقدن الله صیفینماط .
یارک بوزینه باقوب یا نایه قاری مقدمه یاریم دلم می ، آیدله در دینه
دوش به آغلا مقدمه نه اوکا ایجا ایتمی .

گوگوش یا نایه عشق نه اولدنی بلیورست ؟ الله صاقلا سیم . دایه
بولوغایانه بر ختم لقمه ! همانان دیدیکله گوزله لک کیم اولدنی طایرست
در همانان دکل ، شک همانان دیکله . عشقی کنیکه سیر اتحاد
ایده رک بکریک او قلندنه صایقه . اگر گوزله لک آغلا دنی ایتمه نرس
گولوسیمه لعل شکلی دواقلره باقما . زیاده حر یا سامه ایتمه شک
صایقه لها کیمیمه گوکل ویریم . طاهرگی سوریاه باغلا نوب قالملا ،
گوزله لره عاشق اولقدن الله صیفیمه .

غزل

ای بار حق کمری زان کاکلم آور
لطیفی بکه و رایحه سبلم آور

در کوه بنونسره او گذرخ
نواز لب لعلسه و بوی گلم آور
ای معجزه کوی خرابات خیالات
برخیزد از آن فنج دهان علم آور
بشوکه برای مه بیدل چه بگوید
زانه گرده میاوسه و قلقلم آور
گویند: بجای تیل بحر حقیقت
ای عسره بر طایه بیا و یلم آور
ای فصل بر طایه سوا به پیر همداد
آموزد از به ناله در گلیلم آور
مناحه بویسه در شکر طاهر
ای باد سحر نکستی زان کاکلم آور

ای سحر و زنگاری؛ لطافت ده به گلیلی نک کاکلمدن بکای پیل رایجی گتیر
اونک جنت بگی اولد محله سندن گتیر لعل در دقایق اوقشاره اوندنه بشکا
برقل قوقسی ایری سیر
ای ضیارت بخانه سنک ساقی به قالیقه اونک آفرینده بشکا بر شرب صون
برده نیم ایچمه نه دیگی ریشه ده اصرای گردند نه بشکا «قلقل» سی دیور
«المجاز قنطرة الحقیقه» یعنی مجازی شوره، حقیقی شقل که بر سید دیور
ای عسره؛ گوئل اوندنه گل ده او کیر و ده گتیر
ای بطار موسی؛ بشکارکیری اولد بولختیاری ریشه و اوندنه ناله اکرده
ایچمه یانه باشه بریل یور
طاهرک صرت میکوب میرینه قلبی به گلیلیک رایجی سیاقده، ای سحر و زنگاری؛
جانه منانه اونک کاکلمدن بر سیمه تیشیر

غزل

صبا هوزلف ترا در سحر کند تهریز
بیاورد بمشام روی گلین
مشام جانه بویاید ز سبیلت شمه
سرمه هجر تو باشد ز سینه آتش
در و ده دل که قلمو شد ستیخت را
حواکه ملک خودت را بسوزی میوه گلین
نگر که زاده بی رحمت مغول هستی
کئی بکشور دل کرده های آن خونین
زمانه یاد بنفریه لعلی کند نامسره
بکجه تو مهر و وفا و بنیک نام آوین
شو بگو سه قبول ای صفت طاهر
بیان خالص جانه شد نمود گر ناخیز

صبار و زنگاری، سحر و قی سنک زلفی قیلمد ایچ مشام جانه گل قوقری گتیر
او مشام جانه، سبیل بگی قیور صوبه کاکلمدن بر سیمه رایجی ایچمه آفرینده تایرله یکدیگم
لها آه، گوگسده آتیمه اولد و ده دیور
قللم ایچمه، دوانک کللی یور و دیگ بر مکتده، ایچمه کنی کللی جینک گتیر
یا قیور یقیور سنک؟ یوقه رحمت بر مغول اولد و ده سنک که گوئل دیارنده
او قانه دو کجه طاماک باید قیور یاقیور سنک؟
زمانه، اونک آری نفرله یاد اتمکده در، من وفا و رحمت گوترده ای بر
نام قازان، طاهرک شو صفتی جانه قیور صوبه ریشه و قبول ایله که او صفت ده گتیر
گور و نسیم روضک خالص بر افاده سید

غزل

بیا و حال درون پراکنش بپرس
 چه گونه می طید ایبه قلب را بخار بپرس
 درونم از چه سبب می فروزد آتشها
 چرا هاه کشیده سزاره بار بپرس
 چه شد خاطر دارم همیشه نالنده
 قباب چرخ ز عکس خیزه و زار بپرس
 سبب چرخ که میونم شدست طوفان خیز
 ز موج او بگرفت لاله را بخار بپرس
 همه بوائی اینها با نفس و آفاق
 بجوی از دل مخروم ای نگار بپرس
 جواب مختصری می ستانی از ظاهر
 که از خانه تو ایبه ایستم معار بپرس

گل ره قیامه گزیده حالی و سوارانی قلبه ناصیل می بیند یعنی صورت
 سوال است که ندیده ایچده آتش بالور و هیکلیم آهنگ هری قیوچیلر یاغیر بریم؟
 تحقیق است که گوشتام پیچیده را اما ایقلور و او ایکیلسر گول قهیرنه خونی قسدر بریم
 سبب نه در که گوزار من طوفان سید اولیور ده اوزنک دالغایله طویله
 نه گز حالی آلیور؟

ایچ و طبعه مللنده که بوهاده لرنک نه دره ایدی تکلیدگی گل ده مخزون
 محو شده آتشیور.

صومعه لطفده بولور سرک ظالم، بونزلک هینه سب
 آیتلنک اولور دینه صهرده قیصار جواب آیرنک.

غزل

در خستان ارب گشتت طبعم می فروزد
 کینه است خرم و لیکه کیف آرد در خروزد
 خورده بودم جرعه از بزم عرفان سلف
 نشوئه آن از دلم اکنون هکی آید بجوس
 فیضه الهام رسد از روح مولانا جلال
 سحر باقی او بر خاطرم باشد سروس
 بشوم در عالم اندیشه همچون وحی دل
 نغمه های سعدی شیرازم آید تا بگوس
 گر گویم وارث اسراف استادان منم
 سرفرو کرده بگویندم بلی ارباب هوس
 ای که میخواهی همیشه زده شعرا فیه
 لذت آن اندکی یابی ز جام مه نوس
 صد دیوان سخنان تو مانی مالیا
 لیک قدر تو نمی داند ای طاهر جوس

طبعتم ارباب میخانه ملک شیران صایحی اولور، شیرام امیکدر،
 لکه زنده یلم صاهلریات کیفی هوسدورو،
 به مجیدلک عرفان مجلنده بر جرم هیه ایچمدم، اوزنک نشودی
 سیدی گوکلنده خروشه گلیور.

مولانا مهول الیه روی نک در صحنه بشا الرام فیضی گلکده،
 اوزنک ربانی ساختلری بشا بر الرام فرشتهی ازلده در،
 سعدی شیرازی نک معنوی نشوئه سیدی ده گوکل وحی گی بونزلک
 عالمنده در میقه، اوزنک آری نغمه ری عارنا قولیله ایتمکرم
 اگر اسکی استادلک بر گزینک دارنک بنم یبه ملک اولسم ادرانکی

بولولانلر، اگلمرلر، اوت، اولموردرلر .
ای کیمرلر، سمرندمه ذوقه آلمه ایتمه، گل، بنم قدیمه ایچ که اذرنلر لذتی
بریاریمه صبره ادرلرلر .
ای طاهر، بوگون سخنانلر دیوانلر صدری اولایلمه من قالدق . فقط
قیمتکی بلیورلر، اولک ایچمه مکت ایت .

نعت شریف

ای زخویان جلوه صبره راجده خاص
مجنذب گتم بدان جذبه دل صنف خواص
ای کمانه ابروی تو قوس قضا را مانند
سیران قوس بلرزید ابره وقاص
سوره نور ز رضایت تو معجز صبری
آیتی از دل من نظم مهیل اخلاص
هر آنکه هو تو یک درستی یابد
آفریننده در بحر بدایع خواص
سبحان عراج بوسید فلک پای ترا
سوره آنه بوسه ورا کرده همیشه رفاص
از لب بندم بدستم بدر لطف تو مه
آرزو نیست تا باید بهیچ خدای
بارگاه کرم در درجه طاهر را
باشد ای رحمت صوم بلای خفون و شای

ای جلوه گزده لری ایچینه آیری بر صبره دهنده مالک اولر رسول اکرم ؛
در معنوی گزده لکه بوتون خواص امتک قبلای مجذب اولر . ای کمانه لری
قوس قضیه بگرمه بنی اعظم ؛ ارمقوس قاسم قار شینده صبره بلای

دقاص گچی ماهر بر کمالک اولر تیره مسر .
قائده کی نور سوری منور جمالک معجز صبری، اخلاص نظم مهیل ده
بنم ماجر تلبلک آیت و علامتدر .
سنگ گچی بر درستی، یعنی تلک و سهرانه بر ایچی بولوب عیقا صبره ایچمه
یار ایلیمه، بدایع ده گزیده دالوب صبره مسر .
معراج گیم سنده فلک، مبارک آیتا قلدی ادر سدی، ادر بولک سوتی و نسو سیم
رقص ایدرب درنکر در .
یار سولاله ؛ از لیده بری باب لطفک کوله سییم، اهرم ده ابد قادر تو لنگنه
تور تولمه ایتمه میده بر کوله .
ای هقل رحمتی ؛ درگاه کرمش دنیا و آخرتده طاهر ایچمه نور تو سیر بلج
و خطا طره ندر صیفینا وه اولر

نعت شریف

آفریننده عالم و هودت غصه
بود مقصد دیگر که بودت غصه
نماره ها که برآرند ازان را بفلك
از لایندای الری در ددت غصه
تو چی که کند عارفان با محراب
نگاه حاجت تو سی بودت غصه
خدای عزوجل گفته صلوا
تیری بفرموده در ددت غصه
براست دعت نایده های آن خوانم
از ان تبسم کاری و در ددت غصه
بگویم حتی که ساری وصف تو نیست
ولیک لطف قبوله ز هودت غصه

ایا حبيب خدا روحاى طاهر را
بنايوس تو اورا سجدت غرضه

عالمه يار ايلانه سنك وپورتك سب اولى، خلقتم بقصد: انخانه
سنك وارنگى، بايقه غرضه يوقى، ناره لك كوكله يوكس ليدى
انار، اسم شريفكى اعلا ايله لك ونگا صلات و سلام گيريك ايجيد.
عارفارك مجربه توهرده اىلى، ارك كرم سنك كانه فائىكى فاطمه
غيز بيل ارك وآنده (صلوا عليه و آله و سلم) بغي مجربه صلات و
سلام گيريك پورى، فيه مجتله برك ايله ايجيد.
جنتك واداره كه گوريله نمى ارك و صفى ارك ورم، ارك نكر ايله سنه
سب، سنك كوكل سه و بختى ايران سب ارك ارك اركلام،
اى سب برك، سنك ونگا ليله ايلانه سوزل سوزم، برك
سنى بوضيفه ايلانه اولارنى بيلگيم هالده لطف اقبولى بود وكر مكن
ارمورم.
اى ارك و بيلگى؟ طاهر قركم جمالگى كوترم حضور كده ايلانك
و بارك آفاقى اوپ يورنى ورمك آرزو شده در

در ازل گفت همه و همه را يك ارتباط
تا بد باشد ميان نامه اجذاب و ارتباط
همه بخواند نياز و عكه نارسه يكند
در ظهور عبادى بسته شده استراط
در ميان ابدى دبر گره قهر آورد
يك بستم در لبه آرد بنيه انسا
در دل هزاره از عكه با سبوره
مى منى عالم امكان را كرده محاط
ميكه هستم زره از زره كائنات
هسته منى باشد در دغم عسكه ايلان رباط

گرچه ويران، ليك تابانست هر كس آيد
از جمال مهر منسى ~~همه~~ نور انباط
سیر غفانست طاهر باغ اى مهر و شرف
از فیه ایه در بحالم كیده يك ساط

ارنده همه ايله عسكه آراسته بر مبرطيت اولينى ايجره ابد قادر
بيلانده ك اجذاب و اتصال در ايد ايد هكدر.
سن، عقده نياز ايتم كده، عسكه ايسه سنك نازى هيكده،
عاشقك ظهور دن بى بوسطه رعيت اولو مقصود در.
سنگلى لك قاسمى هاتيله قلبه صيقتى ويدر، دود قانده بركوشه
گورمى ده كوكله فصولم گيتير، ساره بروج ارك ورك ورك، هزاره
در ونده مجتبه نصيب واردر، كوزه لكه ميل ايتك هتى امكانه عالمى
اهاط ايلانك، به ده كائنات بزرگى هم، ناصل اولورده ايجرم
عشق ويران برقرار گاهى اولان؟
كوكل قرار گاهى خواب اركله برب آيد نطقه، هر كس و بيلگى نك
گونه يوزندن فيقيله سعاد اركانى هر وقت توير ايكده در،
همه دعتك سفره بونونه عالمه بايليه، هه هه ده اسفنده
عزالدينى ايجره عرفانه لعيتله طويشدر.

غزل

ز هجران چون نباشد خاطر مهجور منده مخطوط
ز دورى مى شود آن بار دورا دور منده مخطوط
مال سر زشتم اخفا كردست ايه حالت
شود از فرقت او طالع يزور منده مخطوط
بسر برم بخت عمر خوشم آنجا كه شد
ز گوناگون بخت دل زخور منده مخطوط
سقايت بستم شكر انگارى مى كنم زانكه

سود زیمه هبلوه لها آن رله مغورمه مخطوط
بنای دیرمی در هیاتم باری پس از رک
سرفا کم بیا یکدم باشد گورمه مخطوط
مذاذرا بتاریکی سینه مرصعت فرما
فرستم نوری و ساز ایملی نورمه مخطوط

به دگلیت آری دگسه ارنک گوشتیم ناصیل مخطوط اولامیه؟ ادا فدره
بولوانه یارم، آب یقینت خط اتمک در، سوال آلمت یازی ایجاب
ایتیریور، غالباً هانک فرقی، زور لوه لعلک هوشنه گیور.
هیاتی ایل مختد ایچیه گیرم که فست قلم، فلاکتک لوتور لوسی هوشه
گورمه باشدی. ایل ایله سکا ییتورم، سکر و ساره بولونورم
یونک بولم هبلوه لردنه مغورر هانام هوشه لعلک در.
به دگم؟ هیاتده ایله نایمه کایور و فاطمی موربورمک. باری
اولدکنده صوگرا مزارمک باشنه گل که قرم زیارتکله مخطوط اولسون.
الهم؟ گوشتک قارالغه مرصعت بویورده برنور امان ایت.
دو مظم قلبی ادنور ایل آیدینلاقب به ویدیر.

غزل

غمزه از دیده خمار او دارم طمع
خنده از لعل اسونگار او دارم طمع
غمزه اسه خواهم میراند مرا با عطفه
باز غم از خنده هانبار او دارم طمع
گاه ابرو سه گره بندد بیجی قلب مهر
رفع ایله بیجی سه زدل آزار او دارم طمع
نزد من سیمیه تملازمگر جواب تلخ او
هر می زنایم گفتار او دارم طمع

دست دیای می زیم در جغم، لیکه رها
از کمال سققت غمخوار او دارم طمع
خاله یای ذات موزنای روی گشته ام
لعل از تابسه انوار او دارم طمع
هستم بر مویه عرفان ظاهرینسه
رستم از طبع الانوار او دارم طمع

به دگلی نک مخمور گوزلردن برغمه و سحر کار دود فلدن برکولوم به بکلورم
ایتورم که ادغمه، بر بای سلمی اولدورسون، هانیه نایمیه اولدورسون
تکار دیرتیه.

بعضاً یارمک قاشی هاتیلور، بزنده طویدی نیمده قلم بر قلوبور.
ادبورتولانک رفی ایچیه لعلی ایلانیه آنا لوتورم، به دگلیت
آصح و زلی بکا سکرده صلی بکلور، بناء علیه سیر سه سولیه
اونک سولیه به سنی بکلورم.

غم ده گزینده دگسه و میرینقه به بزنسه به مالدیم، لکه خدای
به اونک سققتی و سلی و یجی طبعینه ادریورم
موزنای روی حقیر نک خال دیای او شیم. اونک اساری اواندن
بر طبع هوشه آیدینه م.

ای ده ه، هانبار مایل الینک سیمیه، هوشقون آقامه به عرفان
سیمیه بدر. بهره او نور قایماتک به سیمیه سیمیه یوره کم
یاناره گوزلیورم.

غزل

شدم از آرزوی ارتقا و اعتدال فارغ
توانی نیستم که مهر شوم از ابتلا فارغ
بدای ابتلایم چیست؟ شوق آن دلدارم
نخواهد شد دلدارم ازانه نوشیم به افراغ

محبت را بفرویدم که در دلی روا باشد
 بپذیرم بجانم در درگشتم از دوا فارغ
 تخیل کرده بودم که نگارم یارم باشد
 کون دانستم و هستم از بهر باغ و لایا فارغ
 سبب هم ای بری رخسارم از مهر گریزان
 بهجرات مرا سوزی نمی باشی چرا فارغ
 بدانی که ترا طاهر یگانه دوستی دارد
 ترا دوست در او شده از ناسوا فارغ

ترقی ای ملک و تو ملک آرزو شده فارغ گشتم ، فقط ابتلا به ملک اولیایم
 آمدن کلیمور ، ابتلا به اولیای بی یور میست ؟ گوشت قران او و گلی نک
 عشق ، ضعیف قلم ، او طایب بلاده بر تو لولو تو تو یور
 محبت عادی بر لبها مانده بر در اولیای او اگر ندیم ، او دردی همانند
 یوره کدنه قبول ایده رک دوا به المی انگلی میگردم
 به گلیست بکایار او بر منی صائم شدم ، بستی حقیقی اکلارم ده او
 فولیاده گشتم
 ای بری یوزلو گوزل ؟ نه ایچمه بدنه قایمیر است ؟ و نه لاله آتینه یاقور است ؟
 سبب نذر که ایتمده اولیایک ظلمی بر یاقور است ؟
 بیک اعلی بلیست که طاهر آتجاه منی به دیکه در ، گوشتی شکا و سره
 مننه باشق مننه فراغت ایلمه

نعت شریف

ای تجلی که من ازل ای چهره صاف
 خوبی خلق ترا ذات خداست و صاف
 شرف آدم و موانده فرزندی تو
 خواسته نبست تو صنف نبی املاف

شد بقیصه تو رمال قدم را مغبوط
 لایحه وینسه و قدر غنای املاف
 پای بخت بخت غز بلندی دارد
 یافت از خدمت تو روح الایمه شراف
 بوی بوی تو پیویده و سید گشته
 بویید و جوید آن بوی صبا قاف بفاق
 بهر ذات تو باید لقمه میزی بود
 بهر آنست طفل تو عباد و اشراق
 تو آن بوی کرم که بکنار لقمه
 سر فرو کرده و گریانه شده صوف صاف
 دل طاهر نگری می طلبد از نظرت
 ای تجلی که من ازل ای چهره صاف

ای من از لث گوردن بگلی صاف و نور لوجیره ، منده کی همه افلاک و صافی
 بالذات الهی

آدم و موانده اولادی اولوشک اذره شرف ویرمه ، اسکی شمع شتابت
 بیا ایلمه و امتک اولمه آرزو منی گستره ، منک فیضک سایه منده
 امتک آرا منده به تشرع عارفک بلیشی و گوردشی و قدر حق منی اسکی
 دین منور بک غبطه منی هلب ایلمه
 مبارک آبا قاری ایلمه شرفی فلکای یو کلمه ، منده که بر لوفهم سعادته
 روح الایمه آبرجم بر علویت ویرمه

صا میر بک رایج منی قوتلایانه صبار روزگاری هذب ، دیکه وادرایج منی بولا
 ایچمه قافله قاف فرستاده بولنه
 لقمی ذات اندک ایچمه ظهوره کلمه ، بونده طهرای قولر و افیلر لقمی
 منک سوره کدنه تنعم اولنه

سن ایل برکم و عافیت نهیشت که به اوند کنارنده یکسانی بر سوگود
 آغاجیگی بونی بکسره دلیم هالده آغایورم .
 ای من ازله گوردنیک صاف و نورلوجیره طاهره قولکاک قلی السفاقی
 بر نظری بکلمده در .

غزل

ای نیم نگاهمه بدرون مایه اشواق
 آن لطفه جانچسره را دل به متاق
 از لعل تر طوفان سده باران سرکم
 افروخته در سینه وطاسره اوراق
 از صرت تو جان بلم آمده گوشت
 در گردن مه لاله سده جنبه آفاق
 روزان و شبان سناک بلیات بیارد
 بر بام هیات مه گنبد نه طاق
 بکت از به باره سیکه تحمل
 در جسم زبون صفت مه گتازنه طاق
 ای وقت اوروز مرا تار بکرده
 رخسار نما و بکمه ایله روزمه اشراق
 ای به شعر تر طاهره نایار اینست
 بوکه بکند قلب ترا مائل اشفاق

ای یاری باقی ای حیرت منور و سر دین مایه سی ادرله سید؛ سناک او
 یانه و یاریم باقی که گوشتک استیاق دار . آری پرلر نرنگدن طواری
 دوکوله گوز با ستم باغجوری طوفان بولنی لیلی هالده اویا سدر در دغده
 آتد یارلاتور .

سناک منورده جانم دوداغمه گلدی و افه دایره سی بر لاله گی بوغایمی صیفدی

سر دوتوز کرلی خلک قه سنده گیم گوندوز ادره ریم بلیه طاسری باغجور
 بو طاسره باغجور سنده تخلم قریلی ، ضعیف بدنه صفتی کسیدی .
 ای فرقیله گوزیمی و گندوزیمی قارار ناله ، آرخه گونسه یوزیمی گوتدره سو قارا
 گوندریمی آیدیلر .
 بخاره طاهره بکیم سیری ، یوره گینک ایشیتیدر . بکله قیلکه تایترایده رده
 سنی رحمت و شفقته میل آیدیریر .

غزل

ای بکرده سینه ام از تیر غمزه هاک هاک
 بیفت از ضوئه نا صقم نداری لاهی هاک
 با تغافل یا بیا لم میکی در رهگذر
 گریه میدانی که ایله بنده براهنگسته هاک
 در میان هاک و ضوئه غلطیده می نام وک
 گوسه نازت نشور آه و فغانه سوزناک
 قصد جانم می کند بخت بدم هر طظه
 ای ستمگر می کنی ایله قصد بدرا اشتراک
 جور دور و غدر جریخ و هجود و رادر تو
 گشته در پیرامه رویم زاکمه اشتباک
 نیم زنده مرد هام طاهره که ایله هاک سیه
 شد رهجوری جانانم بچشم مه معالک

ای غمزه سناک قیله گوگسی ده لیلک ده سیمه ایدن سیدیم ، گوردورم که حقیرده
 دوکوله قاننده لاهی بکیمور سناک . عفتله یولنده بنم طریقه اولدیمی بدیشتله
 هالده گورم نرنگه کلور و یای تغافل میگن یوب گیمور سناک .
 به قانه و طویر اتمرا و ستمده میرینوب ایشلکه نازی قولدک ادا بقیلی ایشلیتی
 ریکله یور .

کو تو معلم قرآن جانم قصداً بیور، ان ظالم، من ده بر قانع جز به شکر الیور شک
ز مانک بهای، فلک شک غدار لعلی و شک هوشه اذانه آیریل شک در شک اطرافه
ده یرده بر شک هم و یرده

ای طاهر؛ یاری آنکه بر یری هالده یم، شک هجانه سوتار ایلده
گوزیم شک ارکنده رزار منظره شک آمد

غزل

بسته شد زلف ترا خاطر مهر روز ازل
نگهدار دلم ای به بند گزانه تا باطل
خا اینه رابط اینه هلاصم زیرا
همچینست همه حکم خداوند اجل
مهریم گونه سوم آزاد زرقیت تو
آنچه تقدیر نوشتت نباید بدل
بهر اینست که اینه سینه به کیسه صاف
ابدی عسکه دل افروز ترا گشته محل
آن محل گریم خرابست ولی در معنی
استواری و را ناسده است بهی ظل
آن محل را سر هجرت می سوزاند
عجب اینست که می باید در دیده تل
دل طاهر بخود سر آمده از صرته تو
اسک همسره بکشد و بند اینه نازه غزل

گویم، ازله شک زلفه باغ دندی قلمده که بر صافلام رابط اولونجه
قادر فوایا به قدر، او، اوزرلر و قویمار رابط در تور تولا ایدم بر قدر
هیکل المرحوم بنم هفده که همگی بیلدر

به شک قولغدن ناصیل آزاد اولدیلیم که تقدیر شک باز دینی بازی گیه سز
بودن طوری شوصاف و کینه سینه، قلبی یار لاله عسکه ابدی مکان اولد

ارنگانه، خراب ارلقلم یارب معناده صاف لطفه ظل کلمه سدر
اورا سنی آیریل شک قیویماری یا قیو کولایتیگه هالده گوزریده که ایل شک
تور و مامای شامیلده یم سدر

سگیم؛ سر شک تا یریل شک هک قلبی هوشی، گوزریده یاسد در کولدی
سوتاره غزل میدانه سدی

غزل

بوسه زبانه که برگرفتم	طوطی شده و سکر گرفتم
ببینم ز شفا و بهجیم	از شک صدف گهر گرفتم
آن بوسه بر سفت گوی	از شک هاله سکر گرفتم
از شک آن رصوم سودا	یک نشوه سینه در گرفتم
در داده ز دست غایت را	در دل و جانم و سکر گرفتم
از سوز سده خاطر فروزان	انگی بزم بهر گرفتم

طاهر بکیم آه ها نگاه

ایه گفته ناله گر گرفتم

سگی شک در داندن بر بوسه آنکه و صانکه طوطی اولوب سکریم سدم
اونک در داندن طوطی بزم شعله صدف در دندن انجی آنکه اولدم
ادبوسه بی یاقدی، صانکه جان صسم سندن قیویمار بهجیم، او را
سکینک زخم سیم گورگی یاریم دیان بر نشه دریم
الده کی راحت و عافیتی دردم، جانم، قلمه و شک بر بیک بر دردم
ای عیال یار لایوب یا غما سندن جگر شک قانی یاسه اولد و گوزریده در کولدی
ای طاهر؛ تا جان آیدنه بر آه میگردم، بر ایلیم اولد سوز غلله ایتم

غزل

بزار عمر گذشت و سایدست خراب

خرام یم؟ برف زمستانه بجوی گشته عیان

سدمت گشته عیشم غراب دبل سوره
 خوسه وزاغ بجایسه همی کند افغان
 گویگر گرانم بدک خرابه غم
 بینسه بود در غم سکت و دران
 درده سکت و فست ز درد نارسته
 بمانده ام بکناری بحسرت ازان
 بسجشم مه ایهم وز دیرم غریزان
 از آنکه کرده سفر زان قوافل یاران
 بدیه سبب همه عالم بدیده بیکانه
 ندانم ازیم سبب هست در روی مبان
 گدارم غم و حیرت ای طاهر
 ازیم حیات ملوثی ترایدم هر آن

عمرک بهاری گیدی، خزان موسمی گلدی، خزان نه دیمک؟ صاعیده،
 صا قالمده قیسک قارلی گوردندی.

حیات باغچیمی خراب اولدی، سوره و سرت بلبلک یکی طوتولدی،
 نیمدی اوندک یرنده فداکت قارغاسی لها یقیور، غم کدر خواب سی
 اوندک ادحیات باغچینه بوضاً باقیورم، ادنی قلمگی قریبه و یقیورم برمالده
 گوردیورم.

تجلم قریبه، و مودم فست و داما دردی اولدورم ازان و امثال
 سیریل برکناره لود و تالسم، بومکت نیم نظرمه باباخی دورانی
 اولسه، چونکه اصحاب و یاران کولانی بوران گویسه گتیمده.
 ایسته بوسیدم بوتونه دنا بکایکانه گوردیور، فقط سه گیلی نک
 اوزانه بولوناسی ندیه؟ ادنی بیلیم یورم.
 ای طاهر؟ لهور و سرت در دله غم گیدیورم، گللب کچم

لهان میامدن اوصالجمی آر تیور.

غزل

ایرو با پرو آمده طشی نماید تو جو
 اندر مکانه همگی زده تیری فساد تو جو
 از سهم ارفانه برده کسیت لادیده
 برقلب افروده برزم برزم کوبو
 از سینه ها جوئیده خون آکی همی باردیور
 زان آنکرا طونان نمون سبلی سبلی میرجو
 ارواح صید شده اصنام قربان شده
 سرهای بر گشته غلطانه غلطانه گویگر
 استمگری خونخواره دلا از صدمه باره
 لیکه هم بیمار دلبسته با او میرجو
 عشقت نام آن غصوب عالم بجان زشت و خوب
 نگذار دت طاهر عیب بائی پوی کر و پرو

قاسمینی میامتنه قات قات مدت گوتی یور، مکانه ال آتمنه، اطرافه
 اوده سیریور، اوندک اوقدن جاننی قورتارا بیلیم یور، مکرکه اولسه
 اولد، لهر سواقده بهی در لعل صوفیورمه سدرله لولو.
 گورگولورده قانه فی سقیور یور، گوزلورده بایشلر دو کولوبور، اویتلورده
 طوفانه گی سلا آقیور.

درد اوندک صیافی، صمدایه قربان، کیلیمه بیلورده یوگلاف
 اوکته طوبیگی یوزار لایمقده!

قانه ایجه بر ظالم که یورده کلر اوندک قیجیله یاریم یاریم الحسه، بولم اقله
 برابر بوتونه زواللیر ادا گوئل باغلاسه، لهر کونده ل و میرکینک روضه مکملیه
 ارقصی ظالم آری عتقه، ای طاهر، سه ده اوکله یوز یوز کلر سه ده سه ده
 برعجب و قصور بر اتمام.

توصید

بگو در هم آن لاله آلا الله
 بیانه دل بربانه لاله آلا الله
 بسینه گنج مژگان شد مال و صدق هم
 بیار سره بعیان لاله آلا الله
 یگانگیست نشانه زین نامه خفی
 برای دوست نشانه لاله آلا الله
 گواهی تو بتوصید اصدقه الا قول
 که نیست شک و گمانه لاله آلا الله
 مناره ها که لاله محمدیونست
 بگفته روز و شبان لاله آلا الله
 مناره نیست که تنوا بگوید ای تو تصید
 صدای عالم جان لاله آلا الله
 صماخ تو شود گر بقله ناتوس
 صدای میان میان و میان لاله آلا الله
 بگو سره همه شویا به صریحی گوید
 لایب در مغاف لاله آلا الله
 زبان سرک بمعنی موقظان
 مقال مال تیان لاله آلا الله
 محمدات رسول خدا ای طاهر
 مصدقم بجنات لاله آلا الله

لقد فت لاله آلا الله ده ، قبلك بیانه تصدیقی لانهکم ارایت
 اللهم یسئلی ، گوئده یزنی بر خیزه در ، ادریزی کالم توصید
 ایل میانه میقرار .

برک ، بی نشانه رخصی ادلا الهم در ، لاله آلا الله
 جملی ادنک نشاند .
 محقق برنگه سرخارتنک سوزن آت در غر سیدر کم الهم
 بابقه معبود ادلا دینق شک و شکر یوقد .
 محمدیونست رجحان ادلا مناره لایم گوندوز لاله آلا الله ریکده در
 بو توصیدی سولیمه بیکر مناره لرگل ، بوتونه روح عالمک لایم
 ادر ، حتی اگر قولدغک در بارسم میان قلم رنده کی میان میان
 صدای لاله آلا الله در ، آتشرست معبد رنده یا قیلا آتک
 آگوی بلم همه سوز در بارتنک قولدغ لاله آلا الله ریکده در ،
 سرکله دلی حقیقده توصید ایتمده ، یزتنک لاله های ده کلم
 توصیدی سولیمه در .
 ای صهر ، مفرقه محمد علیه الصلاه والسلام الهم پیغمبر اکبر در
 لاله آلا الله محمد رسول الله یم رله به ادلی قیلا تصدیق ای پیغمبر .
 غزل

ایه آتسه انتظار تاکی ویمه وز سه صطبار تاکی
 روزانه و شبانه ده فقه و ماه آمد سرسه شمار تاکی
 در دل فلجانه که بوم آید در دیده بر هکذا تاکی
 ای نار غرام دوزخی سوز بر روح مه ای سرار تاکی
 از قلب گشته ام میفرهی کسه میکنی عمل زار تاکی
 طاهره حیات گشته بزار
 ایهم بسم نزار زار تاکی

بریکلمیسه آتشی و هجرانه تحمل بایستی نه دقت قادر سورده های ؟
 لفته دایره که گوندوز و کیم لک گیتی صابحه ، کلم کلیمه پیسه

پوره که او یانم و ای که گوز بولدره قالمه نیچیه دك سرور بگیده ؟
ای جزیم با قیسی عسه آتی؟ دریم قیبر بچید صلا می کشد نه زمانه قادر
روان ایده پاک؟
موتیریمه قلمدن نه ایستور کش؟ اوف داهانه قادر یاقوبه کول ایده کش؟
طاهر باسا مقدمه بقیمه اوصاف کش اوله ضعیف همی هاگی
تاریخ قادر ایظمه یوب گیده بکدر .

تخمیس غزل لطافه هم
هوسم تو سروری که دیدمت
فخر کسه هوسه سری که دیدمت
آهوی نمضفری که دیدمت
«ماند تو دبری که دیدمت»
«در شکل بشر بری که دیدمت»

در صحنه مینه از قیامت
پیدا شده صحنه قیامت
آه قدیم؟ مال اتفاقات
«هیوه قامت سرور غوغا قیامت»
«ازیم صنوبر که دیدمت»

دلخانه که دور التفاتت
بگانه روضه کلماتت
از هجر بحالت ملماتت
«هر لفظ تو همیه ملماتت»
«همیوه تو مکنده که دیدمت»

دو رست جمال تو ندیدم
رفت امل از جلاله کشیدم
لقنکام سر صبا رسیدم
«از زلف تو بوی جان کشیدم»
«هیوه زلف تو بجزی که دیدمت»

دو رست بخت نام داری
عزیزیت دلم بشد فراقی
ای لعل لب بر رخ ساقی
«استاده میانه آب باقی»
«هیوه لعل تو شگری که دیدمت»

ای کام دل از تو یای بوی
طیف تو نمایدم بوی
حیرت زده شد نصیر طوی
«جز معجزه عصای موسی»
«هیوه زلف تو از دری که دیدمت»

طاهره در و نه فیمه کشتم
از سوز سه ایله اینده ماتم
بشوک به گفته شاه اکرم
«سبح هم باری ای هم»
«همیوه تو ستاوری که دیدمت»

سنگ گوزک گنجی در میان بر روی، فخر می که بر روی، آواز هیبتی
بناهی که گویم گویم، شکا بکند - بر روی، اناسه کفنه که بر روی به
کیم ساهده اتیمه؟

آیا فخر قلوب بر گستره ریخته اوزه رینه گوگل نام سده قیاسه
قوی، او، بر روی؟ استقامت لفظه دوس دوزو مضامید -
نازی نازی صاف نامه سر روی بوی که گویم شده بر فتنه آماجی
کیم نظری اولم؟

النفاسکده اوز افلاسانه قلم، دیناک بر تونه رفته یا با بخی قلمه
و همانک یوزنده اولوم حاله گامه - سنگ سوزی تکیه ایله
لهر لفظ بر آب حیات قیاسه - او حاله کلامه بر اسکند -
زده سوت ایتمه؟

بر دور ده نیل ملک قادر اوزونه زمانه گیدی که یوزنکی گوره دم
ارنک ایچره جراته بوتونه اسلامی میکب طو لادم، سر رفتی ایله که
صبا روزگاری اسی، ارنک کتدی که رایحه زلفکده جان قوقی
دیدم، عجب زلفک گنجی بر بخوردان گویا شیده؟

اوزونه اوزونه وقدره بی ملاقاته نائل اولمادم، بر عصر
صبا بلور قادر زمانه اولور که آریلنکه اوزادم، ای لعل زلفک دورانی
روح ملک ماقی اولد؟ او دودا آب حیات ایتمه سنگ اوزاسه
طوری بی حاله نائل اولورده ای میور؟ بر یله بیکری هیچ گورده ای؟
گوئی که آرزوی آیا قدری ارمیکده عبارت ایله خیالک کما قلمی
حیاتور، زلفک ایسم نظرسه اوزده ها کانی آلیور، موانک صاسنه
بایقم اوزلف گنجی بار در بولون بیخی کیم قیاسه لفظ طوسی ملل
بر نیل سوف بیله بولک میرنده قالمه -

ای طاهر؛ شرماتم انجیلیسی طویله جانده، بر روی کردن
تئاتر اولدم، دیکلم که جم گنجی بر سلطان اکریم به ایجم؛ بلا

ده یزنده مالقا لب طور ویرست، سنگ گنجی بر یوزنکی کیم گویم؟
ریور

هر انام شاعر گیدی علی هفت ملک

سبحان جلد فضیلت استاد سحر جناب هفت
یک نام تو همه بین گوی برسم لها بریده
سعدی که گم گریه هفت از قلب نموده نیده گفت
در ایام نام از ان بار هفت ویده غلظت شریف از ان نالت
فرسره بریدم و کسادم بر ششم فراوه تاب دارم
مضون بطور آله که خواندم از فرط ناخجل بماندم
دانشه کجا معرفت کو شاعر شور و صومعه خنگو
آنا بحقوق بی هواسم گویم که بلی حقوق شام
آیه هفت هفت هفتی هفت همه شوه هفتی
آواز همه از دلم زنده هفت همه را نکم دی فراوسه
در زنده همه اعظم فضیلت دانسته قدر همه هفت
ایه داده بنده هفتکاری لیکه نکم ربه کاری
برهانه گله اگر کسم زانه بود که بود همه بدستم
دیگر غزل «رمید» فوشر بر ششم همه فرخ هفت
و هی ادب کسادم آن را کافه ده بحال و هفت جان را
اسلوب وی آینه کما معجز ماند سحر از شمسه شاعر
زنده بی همه گویم ای خندان بای همه آن فریج و سادان

از همه تو اهدام نامت

بایان کلام و السلام

شاعر گیریدی علی هفت یک مرموم هوا بنام :

بوتون فضیلتی نهند طریقه اولی استار علی هفت
بنا برکتوبک همدی ، اولی کلمه سبطه با سنده دولت قوی ارجیه اولی
دائم ابجی ده لگی مطریم سوز سیرمه اولی شیخ سعدی « برکتوب
اویار جانند ، بومبارک یازی اریار مقلد کدر » مآلیم کی مطلعی
گویا بنم قلمه ترجمان اولی ده یازمید .

مکتوب طرفی آینه نیم گوزرم نور لندی ، مطرینک مضربی اوقیونی
مقدمه که مدح و ستایش افراط برده ده اطمینانده صیقیدم ، بنده
علم و معرفت برده ؟ بنم گی سیرمه شاعر اولی یاز .

فقط مقید در ملک مخصوص قورقوم یقدر ، آت ، حقوق استم
بیم بیلیم ، چونکه مقید استلک بنم آینه کدر ، نموده سوز کلمات
مقد ، مودسی قلمده هوسه اید ، برآن اوسون مقی اولی نام .
بنا گوره فضیلتک اله بریگی ، حق صحتک قدری بیکدر ،
سوز و مویمل ، بنا مقی ارا ایتک مانی دیرمید ، بوی با یارم ،
لکه ریم کارله ایتیم .

اگر سبک حکایت ریلرنگی ابطال ایتوم سبی ، عقل بنده اولی
ایدی .

بونده سابق یاز دینک « رسید » دینک نزل یک فوسه و سوز
ضیای گی ایدیه ، اوقیونی بنی و سده گیزدنگه اجمیه ادنی ادنی بر
دعی صایورم ، اسلوب اوقادار سوز که شاعر لری نظرزد
عاجز قلامور .

مترم استار ، سابق سیریم ؟ دایم افعلی و سوز اولی سبک .
سوز مک صوکنده بنده شکا نام برا قرام اید هوسه هوسه سلام .

تاریخ تنظیم دیوانچه :

برائید رعایتی کردم ایده را یازگار -
مالوی بدینج دست و سید از بعد نظر -

۱۳۶۵

سوطوری یازان مقید و فقیر
اها سیر اولی ده طاهرا مولوی بر تقصیر

دیوانہ فارسی طاهر

ناظمی:

طاهر المولی

استاذ تاریخ
۱۹۵۰

F

1466